

LA FALÇ

1934

BUTLLETÍ

GENER-FEBRER

Companyia General d'Essències i Drogues, S. A.

*Essències,
Drogues,
Papers*

i tota mena de productes propis per a la indústria de dolços, caramels, xocolates, bombons, gasoses i altres relacionades amb les indústries derivades del sucre.

Productes "SANDÉ"

Oficines: Corts Catalanes, 530
Magatzem: Villarroel, núm. 104
B A R C E L O N A

Hotel Lloret

RESTAURANT

Rambla Canaletes, 5 - Telèfon 11515
(Plaça Catalunya)

B A R C E L O N A

Apats a 4'50 i 6 ptes.

Saló per a Banquets

Confortables Habitacions amb aigua corrent,
Telèfons, Calefacció, Banys, etc.

Garatge • Pensió des de 12'50 ptes.

JOIES, RELLOTGES
i
OBJECTES PER A REGAL

— DE —

F. DEMESTRE

Avinyó, 28 bis, davant el Borsí

*Construcció, reforma i reparació de tota mena
de joies i rellotges*

Descomptes als socis de LA FALÇ

FONTBERNAT

Enginyer luminotècnic

Instal·lacions elèctriques

Il·luminació - Força

Roger de Llúria, 40 - Telèfon 11386
BARCELONA

ABRICS

La millor col·lecció

Abric Reclam	a	75 Ptes.
Abric Superior	a	100 >
Abric Fantasia	a	125 >
Abric Austràlia	a	150 >
Abric Esport «Cutting»	a	175 >

F. VEHILS i VIDAL

7, Plaça Universitat, 7

Per Dolços de qualitat,

la

Casa Vives

us servirà millor

FORN I PASTISSERIA

Carrer de Sans, 74 - Telèfon 33664

Comerç de Pesca Salada

Ramon Dalmau

Mercat de Sant Josep

Llocs núms. 916 a 920

Telèfon 22664

Barcelona

Gèneres de Punt de totes classes

ANTONI CARBONELL

Ronda de Sant Pau, 4

Telèfon 11864

ESPECIALITAT EN SUE-
TERS, PULLOVERS I TRA-
JOS DE BANY :: :: ::

Dipòsit de les acreditades
marques:

MITJONS MOLFORT'S

MITGES TRÉBOL

FRANEL LA HISPANIA

Vendes al major i a la
menuda

ASSEGURANCES

Incendis
Robatori
Maquinària
Vida
Accidents
Transports

M. Albert i Barris

Pàdua, 89

Telèfon 74400

Delegació Urbana

de la Companyia "PLUS ULTRA"

abans "Centre Català d'Asseguradors"

||
J. MARFANY

Mestre de Cases

Barcelona

Copons, núm. 2 bis, pral., 2.^a

BUTLLETÍ DE LA FALC

Núm. 11

GENER-FEBRER de 1934

Rambla de les Flors, 30 - BARCELONA - Telèfon 25449

MACIÀ, el nostre President honorari, l'Honorable President de Catalunya, és mort.

Per a nosaltres, la pèrdua ha estat doble. Avui sentim, com a catalans, l'absència del primer ciutadà de l'actual règim, i com a nacionalistes que ens debatiem ja abans de la Dictadura, la de l'home exemplar que afrontant la indiferència i l'adversitat d'aquell temps, guanyava la confiança i la voluntat nostra.

Per a nosaltres, joves que hem viscut intensament el curs accidentat de la seva política de radicalisme nacionalista, que culminà en la proclamació de la República Catalana, ha estat un orgull que fos el nostre President honorari. Des d'ara serà un gloriós exemple que evocarem contínuament als companys que vagin acudint als nostres rengles.

En la seva lluita política per al triomf de les nostres idees de llibertat individual i nacional, cap concessió,

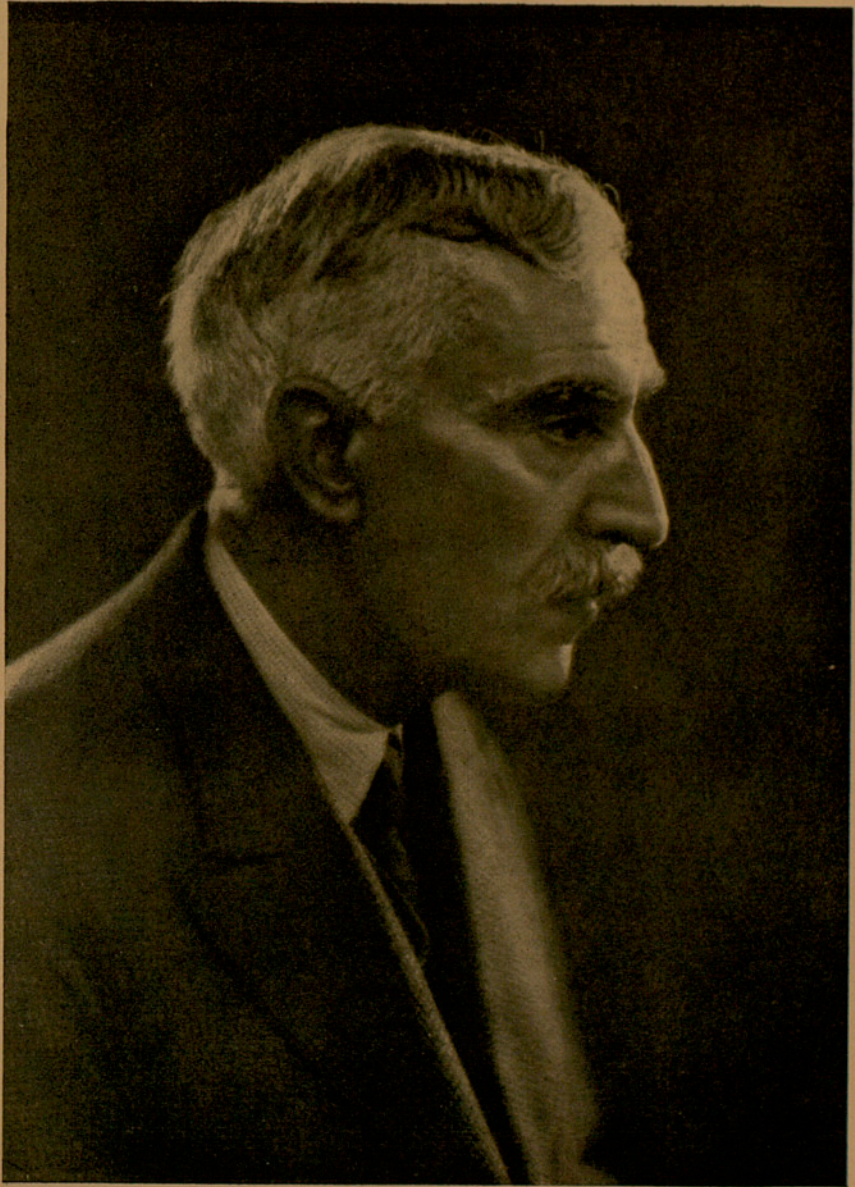
cap incidència, ni cap interès minvà la força de la seva personalitat de patriota.

Fou fort i auster, audaç i digne, en tal mesura, que el seu nom restarà per sempre lligat a la data del 14 d'abril del 1931, i la seva gesta gravada d'una manera inesborrable en la història de Catalunya, com un fet transcendental en el nostre recobriment nacional.

En l'ampla vastitud del poble català ha ressonat l'eco trist d'un batre de cors de patriota. Francesc Macià és mort. En acompanyar les despulles de l'il·lustre President, la formidable manifestació fúnebre ha expressat que aquell corrent de dolor que prenia les multituds era un exacte sentiment del dolor de Catalunya per la mancança del President de la Generalitat.

Francesc Macià, qui fou el nostre President honorari, reposa eternament.

Passarà a la posteritat auriolat amb el títol de President de la República Catalana. I els de LA FALÇ sentirem l'enyorança del gran patriota i de l'home cordial que hem conegut.

Francesc Macià

i el seu contacte amb La Falç

No és el nostre propòsit, en escriure aquestes ratlles, fer una biografia extensa i total de la noble figura d'aquell home que va proclamar la segona República Catalana sota el règim de la qual els catalans visquem durant tres dies, sense adonar-nos de la seva transcendència, fins que, i encara foren pocs, va convertir-se en l'actual Generalitat.

En Francesc Macià és avui una figura històrica que viurà sempre en la pensa de tots els catalans i la seva vida ha estat ja divulgada per diferents publicacions; és per això que nosaltres intentarem avui fer tan sols un recull de dades biogràfiques que una bona part de Socis de LA FALÇ hem viscut, moltes d'elles ignorades, però importants en la vida del nostre poble, que serveixin com a record a la seva insigne persona i com a homenatge pòstum que l'entitat vol retre a la seva memòria.

Si volguéssim seguir un ordre cronològic, començaríem per explicar l'acte d'inauguració de la nostra Entitat, acte al qual fou convidat i que honorà amb la seva presència, i que acabà amb una manifestació entusiasta plena d'incidències al carrer, que no són del cas ara recordar, com tampoc ho farem respecte a una pila de fets que es produïren entre els anys 1917 i 1918, car aleshores ja molts de nosaltres estàvem al seu costat i el seguirem en les seves campanyes polítiques formant part de les organitzacions secretes per ell creades i orientades vers la alliberació del nostre poble, com a catalans conscients, però d'una manera isolada, és a dir, independentment de l'entitat a la qual estàvem adscrits. No podem, però, passar per alt i sense remarcar-ne la importància, puix que aquell fet consagrà l'adhesió que tots nosaltres sentíem per ell, l'acte de nomenar-lo President honorari de la nostra Joventut, el qual tingué lloc el 8 de setembre de l'any 1918.

La inexistència en aquell moment de Joventuts nacionalistes d'esquerra, car fora de poquíssimes que n'hi havia a Barcelona adherides a la «Unió Catalanista», totes les entitats que es deien catalanistes eren de dreta, donava a aquell acte més relleu per quan significava l'adhesió de la nostra Joventut a la política humana i radicalment nacionalista que predicava Macià, el visionari, que li deien molts, qualificant-lo amb suspecta beniginitat.

L'home que més tard alliberà Catalunya, encara que fos per poc temps, però que en definitiva ha fet pel nostre poble conquestes valuoses per a seguir un camí triomfant, trobaren en la nostra entitat un lloc acollidor i adient i en establir-se aquella comunitat de pensament, neixia també una confiança mutua i una adhesió i estima personals que el temps no ha pogut esborrar i que explica moltes de les coses, moltes de les distincions i preferències que envers LA FALÇ tenia el plorat President.

Sabut això, no té res d'estrany que en reorganitzar-se l'Entitat durant la dictadura Berenguer, sense que això vulgui dir que mentre durà la primera dictadura no haguessim mantingut amb ell una constant relació, unes vegades per conducte del nostre estimat company ex-President Lluís Brú, altres cops per mitjà d'estimats consocis que com l'Enric Fontbernat hi tenien una relació tan íntima, sense comptar la contribució anònima dels nostres socis a subscripcions, el primer acte que féu LA FALÇ fou comunicar-li a Bèlgica la ratificació que li feiem d'adhesió a la seva persona i del càrrec de President Honorari i és per la mateixa raó que a la seva arribada de l'exili, uns a Perpinyà i altres a l'Empalme, erem moltíssims els socis de LA FALÇ que li férem costat i que en justa correspondència la seva primera visita als Centres Nacionalistes, fos a la nostra Entitat.

I en trobar-nos després en ple període de conspiracions i d'efervescència revolucionària, l'entitat obeint el mot d'ordre que li era donat per qui, com a President, podia fer-ho, treballava per la fusió dels diversos partits polítics nacionalistes republicans com era el desig del venerable Macià, i prenia part a la Conferència d'Esquerres donant suport a la política nacionalista representada en la persona del nostre volgut President, amb el qual seguíem mantenint una relació tant íntima que constantment erem cridats i consultats sobre qualsevol incidència que pogués sorgir.

En una paraula, fou tan gran la compenetració existent entre la Jovenutut i el seu President honorari que en iniciar-se la campanya electoral de l'any 1931, quan en els nostres cors hi batejava un afany d'enderrocar el règim oprobiós de la monarquia borbònica, i de proclamar la llibertat del nostre poble, eren socis nostres els designats per ell mateix uns per tal d'acompanyar-lo en tots els nombrosos actes de propaganda que calia fer, altres per tal de tenir cura de llur organització.

I vingué el 14 d'Abril i també eren companys de LA FALÇ, prou coneguts de vosaltres els qui tingueren l'honor d'anar-lo a cercar i portar-lo a l'ex-plaça de Sant Jaume per tal de fer des dels balcons de la Generalitat aquella històrica proclamació de la República Catalana; i a remarcar també que l'afecte que sentia per la nostra Entitat li feia nomenar per secretari seu un soci nostre.

I és a partir d'aquest moment en què aquella estima i distinció esdevenen més grans, si hi cap, per quan el seu gran cor no li permetia oblidar en aquells moments de triomf els qui li feren costat en els moments de lluita.

Les visites que en dades commemoratives li feia la representació de l'Entitat no era una cosa purament formulària; s'hi entaulava un diàleg cordial i la conversa s'extenia sobre temes molt variats, i nosaltres que sabíem l'atenció amb la qual les nostres suggerències eren ateses i, per damunt de tot, l'interès marcadíssim que ell posava en sentir la nostra veu, sempre portats d'aquell afecte personal que per ell i per les coses del nostre poble tots sentíem, anàvem a visitar-lo per tal d'exposar-li en tot moment i amb els respectes deguts a la seva alta jerarquia la nostra leal opinió sobre les coses del partit, i quines eren les orientacions que al nostre entendre calia adoptar.

I hem de reconèixer amb tota sinceritat que foren molts els cassos en què el nostre criteri era compartit per l'illustre President, qui fins i tot en aquelles hores en que la nostra entitat es separava de la disciplina del partit, a la fundació del qual tan esperançada havia contribuït, tenia per LA FALÇ aquell afecte i estimació al qual també nosaltres tots corresponíem.

Foren moments dolorosos dels quals preferim no parlar ara, sinó per a fer remarcar que, malgrat el divorci aparent, ell, el President de la Generalitat de Catalunya, el nostre President honorari, continuà essent-ho i n'estava molt satisfet perquè li constava que no es trenquen fàcilment uns lligams tan forts com els que ens havien unit fins aleshores i que en tots nosaltres hi sabia uns fidels seguidors que no podríem abandonar-lo mai.

No sabríem ara descriure la dolor, l'angoixa que tots sentíem en aquelles hores luctuoses dels voltants de Nadal, quan Catalunya veia extingir la vida del seu alliberador, de l'home disposat a defensar-la com i on calgués. L'Entitat s'associà tan sentidament al dol nacional per aquella pèrdua irreparable que volgué prendre part en la guàrdia d'honor que se li féu.

Els nostres socis, homes i dones, no l'abandonaren fins al moment de colgar les seves despulles en la seva darrera estada on fou portat a pes de braços per diversos companys socis de LA FALÇ.

Recordem-nos-en ara més que mai i no oblidem que el millor record consistirà en fer que la seva obra iniciada, la llibertat de Catalunya, la germanor del pobles, la justícia social i la superació dels individus, sigui un fet per a la consecució del qual hem d'esmersar totes les nostres energies.

VOLER negar l'evidència que l'actual generació ha viscut els moments més intensament emotius que registra, fins avui, la vida d'un poble, és contrapuntar-se amb la realitat d'uns fets.

Repasant la història de la nostra terra, no trobem enlloc cap circumstància on un seguit de fets d'emoció, com els que hem viscut i encara vivim, sigui tan intensa, ni on els esdeveniments tinguin un tan ràpid desenvolupament.

L'actual generació serà assenyalada en la història de Catalunya, com la d'uns ciutadans que no donaven l'abast per a seguir amb el cervell els batecs del cor, ni saborejaven amb la illusió de l'esperança bells propòsits, puix que aquests eren a l'endemà no solament fets viscuts, sinó precipitats a d'altres on ni tant sols el pensament hi havia arribat.

Aquesta rapidesa en el desenrotllament d'innombrables esdeveniments, fa que la nostra memòria ens falli en mantes ocasions i que en algunes ens sigui impossible copsar l'inici dels fets per a gaudir-ne la continuïtat i arribar a la fita aconseguida.

Totes aquestes realitats serien fins a cert punt, potser, improcedents, si no tinguessin la virtut d'haver afavorit la nostra Pàtria, obtenint avantatges que eren considerats molt llunyans.

Mai, però en la vida dels pobles no s'ha consolidat res muntat amb improvisacions i creiem sincerament que és perillós en aquestes importants circumstàncies, voler cercar una excepció a la regla general.

Els que per una causa noble i justa hem treballat fins a arriscar en el transcurs d'anys, els millors de la nostra vida, venim obligats a no restar impassibles i, fent dels propòsits obra positiva, anar a la rectificació d'això dolent que per obligada improvisació s'ha fet, salvant a temps el descrèdit i fracàs del què s'ha conquerit i que tantes esperances ens ha fet concebre.

Veiem avui en els capdavanters de les institucions catalanes, homes animats dels mateixos bons desigs nostres, i tenim l'esperança que no serà per manca de voluntat en ells, ni del recolzament incondicional i decidit en la massa del poble, entre la qual ens comptem nosaltres, que fallaran les nostres il·lusions, totes elles sadollades d'un fèrvid amor a la nostra Catalunya.

Repasant els editorials del nostre Butlletí, fidel reflexe de l'estat d'opi-

nió que es respira a la nostra entitat, es veurà clarament que el que senyalem avui ho hem anat creant des de la implantació del nou règim. Un sens fi de circumstàncies, moltes d'elles avui vençudes, impossibilitaven la nostra actuació. Desaparegudes en part, volem insistir profundament en les que restin fins a obtenir resultats que creiem perfectament assolibles.

Estudiarem alguns dels esdeveniments d'ençà de la celebració de la Conferència d'Esquerres Catalanes, on la nostra entitat, lliurant-se de plè a l'activitat política, contribuí amb totes les seves forces i amb tots els seus mitjans a la seva constitució.

Allí s'aplegaren, coincidint aparentment en un mateix plà, forces completament oposades i d'ideologies fonamentals absolutament contràries.

Recordem avui amb fruïció, les lluites sostingudes amb els dirigents d'aquella Conferència, en les quals ens fou atorgada la raó pels principis que manteníem, pregant-nos, però, de no insistir, per no donar lloc a un irreparable trencament; i recordem també l'acte realitzat posteriorment pels elements contraris a nosaltres, no per previst igualment important, trencant el bloc, tan encertadament confeït, per discrepar, com des de bon començament, de la nostra teoria, que, des de Catalunya, era possible realitzar el que era impossible portar a terme des de fóra.

Absorbits, però per aquelles discussions, hom oblidà la preparació dels homes i dels organismes dedicats a l'estudi de tàctiques, rectificacions de política i de tot el que pogués esdevenir en el possible cas que ens haguéssim de fer càrrec del Govern de Catalunya, cosa que succeí més aviat del que, cal confessar-ho amb llealtat, cap dels assistents a aquell Congrés podia pensar. I heus ací el que ha passat: Per a obtenir una unió en aquells moments, s'improvísà una fictícia avinença. Aquells elements que des d'Espanya volien arreglar el nostre plet, retornen avui a Catalunya a cercar en nosaltres el suport i l'escalf que en aquelles terres no troben. I per altra banda nosaltres, hem hagut d'improvisar homes que fent-se mal-bé, també improvisessin plans de govern, els més difícils, tota vegada que es tractava de l'estructuració d'un nou Estat, a l'èxit d'alguns, hi ha ajudat més la sort que la prèvia preparació.

Vingué després, també a corre-cuita, la confecció d'una candidatura d'homes amb esperit solament revolucionari, per a regir els interessos d'una capital com Barcelona, i passà el que amb el transcurs del temps s'ha demostrat.

Mancats de tota preparació per a governar, no han rectificat gairebé la desastrosa política d'administració de trenta anys.

Uns homes sans que venien precedits d'un prestigi pel fet d'haver proclamat la República s'han desprestigiats sorollosament per la seva obra quasi nul·la. No se'ls ha ocorregut mai, i si acàs no n'han mostrat desigs peremp-

toris, que cada branca de l'activitat pública, ha d'ésser regida per homes capacitats i responsables; han insistit en la mala tàctica de deliberar en ple Consistori totes les qüestions executives; no han posat als llocs neuràlgics homes especialitzats que podien donar el rendiment que el poble esperava.

Han, finalment, mantingut i fet créixer, la repugnància que sentia el poble per la política abans de l'adveniment de la República.

Per què? Per la improvisació en tot moment. A benefici de qui? De l'enemic que està a l'aguait i que aprofita totes les ocasions per a qualificar de inepta qualsevol falla motivada per aquella manca de preparació que assenyalem.

I es succeeixen fets i d'altres, i encara d'altres, i ens trobem davant del Parlament català reunit en funcions constituents i la seva ressonància resta apagada per l'escassetat de reunions i per la poca tasca efectuada. Des de temps ens hem anat adreçant a estimats companys que s'honoren amb la investidura de Diputat, incitant-los amb el nostre neguit de veure aviat estructurada, una Catalunya justa, viva, esplendorosa, lliure; i amb tot el sentiment hem de fer remarcar una ombra de recauça pel temps transcorregut i una ínfima esperança per a l'esdevenidor.

Ens esglaià pensar en un possible desengany del nostre poble acostumat com està a què els fets es precipitin.

Fa temps que venim assenyalant falles i en tot moment hem anat indicant la conveniència de cercar-ne la rectificació desitjada.

Continuament es produeixen fets que el poble, el nostre poble, no veu pas amb íntima satisfacció.

Fins fa poc, un home, la confiança en un home, feia que s'aguantés la crisi de depressió que s'evidència arreu i el malestar que es manifesta amb proporcions alarmants. No fem més proves ni improvisem solucions.

Avui ens cal no desenganyar definitivament el poble amb una coalició d'esquerres amb fins puraments electorals, i hem de fer que es convoqui una nova Conferència d'Esquerres d'on en surti una unió de Partits esquerrans, per a fer, tots junts, el que separatament no farà ningú.

Impulsem a l'Ajuntament de Barcelona, amb els sans i bons elements que hi han entrat, una política austera, digna i de capacitat, meditant serenament els assumptes i fent reviure en el poble, amb fets provats, l'esperança de rectificació immediata de procediments i aplicant l'obra positiva de govern desitjada.

Fem que el Parlament de Catalunya estructurari, aprovi i posi a la pràc-

tica ràpidament una legislació humanament justa, que afirmi les nostres llibertats i en la qual puguin recolzar-se els ciutadans freturosos d'ideals nobles i generosos de tot el món.

Fem que desapareguin els motius que ens obliguen a desentendre'ns o a mirar-nos de reüll les coses més estimades del nostre poble, per l'assoliment de les quals hauríem lluitat fins a donar la vida i que estem segurs que al primer intent de mermar-les seríem disposats a donar-la encara.

Catalunya ho necessita, ho desitja i ho espera.

Els fets de tot arreu

EL FEIXISME, HEUS ACI L'ENEMIC.—A MADRID. La situació ha sofert un momentani aclariment, molt relatiu per cert, puix que l'actitud dels agraris en declarar-se republicans ha permès de sospitar quina serà la trajectòria que des d'ara seguirà la República, trajectòria que mai podia haver sospitat ningú dels que eren republicans abans de la República. El senyor Lerroix, al qual sembla ésser destinat el trist paper de Kerensky de la República, (i fem aquesta comparança per quan gràcies a ell ha anat desentenyint-se el sentit democràtic que la informava); aquest senyor Lerroix que serà un Kerensky a la inversa, per tal com aplanarà el camí a les dretes més reaccionàries, a l'esperit més anti-republicà i més anti-democrata que hi ha a Europa, que és el que informa els feixismes, el govern Lerroix al dictat de les dretes, d'una faiso inconscient, perquè sols així es comprèn, haurà fet possible la desvirtuació de la revolució espanyola.

I preparem-nos a veure Gil Robles aixecant bandera pseudo-social, la mateixa que aixecaren Mussolini i Hitler per a fer-se seva la massa descontenta, la bandera que promet de resoldre els aturs i les condicions miserables de vida de molts d'homes. L'ham que és llençat a l'aigua per a pescar aquesta gran massa sense sentit polític, massa que existeix a tot arreu, amb necessitats immediates i presta a deixar-se enlluernar per les promences d'emancipació econòmica. Contràriament al que creu Marcellí Domingo, potser massa enfarfegat de doctrinarismes i poc atent a les realitats, creiem que el feixisme és un perill a Espanya. El terreny hi és abonat, els factors hi són; la manca de perspectiva política dels republicans és evident, i contribueix a que avenci cada dia més el monstre feixista, que no té aquest nom, ni el tindrà.

No és a la Falange Española del noi Primo de Rivera, de filiació i nom feixistes, sinó al cap de la CEDA, d'esperit jesuític, de fredor calculadora, a qui creiem perillós. Els demòcrates espanyols són d'enhoramala:

la fallida dels partits republicans, que començà amb la famosa obstrucció a les Corts Constituents, és evident: homes com Martínez Barrio, Botella, etcètera, que es prestaren a aquella maniobra, republicans de bona fe, són ja incapacitats com a homes de govern; hi ha manques de clarividència que en un polític són fatals i l'inhabiliten per sempre. En el mateix pecat han caigut posteriorment homes com Gordon Ordax, que han contribuït a allunyar gairebé violentment del poder homes com Azaña que interpretaven el sentit jeràrquic i democràtic de la República. Excés de política de casinet aplicada a la política general de la República. Tots els ressorts de l'Estat són en mans de gent novo-republicana. Qui salvarà la República del daltabaix, si fallen aquests ressorts? A tot arreu els republicans són minoria, són indesitjables, el govern no té bruiçola ni orientació, i les dretes, la Ceda, els Agraris, porten la seva via ben precisada, van directament a l'objectiu, i ja és sabut que quan hom té un objectiu, se'l sap de cor, i adreça tots els seus esforços a aconseguir-lo, ja té un tant per cent d'aventatge molt crescut per arribar-hi.

Aquest no és el cas dels socialistes. Potser sí que en la social-democràcia hi ha un mal fat que la fa ésser ineficaç per a la causa que defensa; gairebé sempre resulta fatal per als pobles: 1914, Itàlia, Alemanya, i potser Austria... El socialisme ha permès, amb les seves fallides, el triomf de tot allò que és contrari a les seves essències. Caldria que els socialistes espanyols en prenguessin exemple i actuessin amb més clarividència i amb objectiu directe; fóra de desitjar per a la República Espanyola.

A BERLIN, dintre la poca satisfacció que ha produït el pacte balcànic, resten compensats lleugerament amb la signatura del pacte germano-polonès de no agressió, la qual és estampada en un moment que la política polonesa tendeix vers fórmules feixistitzants. Polònia, fins ara en plena òrbita francesa, ha fet virada, i, per cert amb l'actuació de l'ex-rei d'Espanya en aunació de voluntats, ha signat el pacte amb Alemanya. França no deixarà de tenir els seus reuzels, que ara no han tingut exposició a primer pla per mor de les condicions tràgiques de la política francesa, les quals li han privat de donar-li la deguda importància.

A PARÍS. Un govern d'esquerres, presidit per Chautemps, home capacitat i enèrgic, polític hàbil i honest, el qual sapigué vèncer les dificultats que tallaren la vida dels altres dos governs anteriors, un polític de vàlua, dintre la trajectòria dels Herriot, dels Daladier, una valor de la política francesa. La fatalitat s'interposa. Primer, la catàstrofe ferroviària de la vigília de Nadal, després l'afer Stavisky. El govern Chautemps ha hagut de caure, i ha caigut. Chautemps es mereixia un altre fi. La catàstrofe ferroviària, fet fortuït hauria pogut succeir en altre temps; el descobriment de l'afer Sta-

visky, que feia anys que rutllava, podia haver estat posat en evidència abans o molt després de la pujada del ministeri Chautemps i la caiguda d'aquest no s'haria produït. Hi ha les dretes, i les de França s'han aprofitat de la coincidència i atesos els principis primaris que en tota multitud hi ha, l'han mobilitzat contra les esquerres i la cosa no ha pogut ésser més planera. Les insídies, els fets tergiversats, els noms deixats anar entremig de rumors, tot això ha fet feix, i Chautemps ha cedit el lloc.

Seguidament ha pujat Daladier; les seves primeres mesures han estat enèrgiques: tan enèrgiques, que fulminantment produïen una crisi parcial al seu govern: uns ministres, potser més amics del Cap de Policia, Chiappe, destituït entre altres per Daladier-Prot, que del goven dimitien llurs càrrecs. Daladier no s'immuta i cobreix les places deixades vacants. Però Chiappe ja no és cap de policia i a París, l'endemà d'aconseguir el govern la confiança del Parlament, que per cert li atorgà amb un marge espaiós, es produeix a la capital francesa un dia de dol: manifestacions, col·lisions amb la policia, lluites, i una pila de morts i de ferits. Reacció immensa i Daladier que fou enèrgic es veu arrossegat pels fets i ha de presentar la dimissió. Les dretes, altra vegada, han aprofitat el simplisme de les masses i les han fet servir per als seus fins. Han aconseguit un dels seus objectius: el descrèdit de les esquerres davant el país.

El Duc de Guisa llança un manifest reclamant el tron de França, acte per cert molt prematur. El llevat de tot el que passa a França no és precisament monàrquic, d'ací la poca intervenció que han tingut els camelots del rei; el llevat és, ja hi som, feixistitzant: la concepció de l'Estat Fort, l'anul·lació de l'individu. Ah, i els comunistes, idènticament que a Alemanya, fent el joc a les dretes reaccionàries. També han sortit al carrer a fer de les seves i en aquest cas de comparses.

Un compàs d'espera s'ha obert a França amb el nou govern, presidit per Doumergue, però la situació encara és caòtica. Hi ha la vaga general declarada a París i no es veu la clarícia que podria fer-nos intuir la sortida de la situació actual. El nou govern ve a ésser d'unió nacional, però hi veiem representació feixistitzant i no creiem que duri gaire el ministeri.

El feixisme treu el nas per tot arreu. I la tragèdia és que la democràcia no ha arribat a donar a les masses aquella cultura política que faria eixorcir els esforços per a incorporar les multituds a la consecució d'objectius de reacció camuflats amb un programa de sol·lucions econòmiques i de treball.

S. B.

Comentaris

UN DIARI I UN LLIBRE

A Catalunya es venen uns 20 mil diaris madrilenys, des de «A. B. C.» fins «El Socialista», sense comptar una quantitat igual o més elevada de setmanaris, des de «Gracia y Justicia» a «Crónica».

En canvi els diaris catalans (cal entendre per tals els que són escrits en català) tenen una vida molt migrada i no n'hi ha cap que cobreixi despeses totalment pels seus propis mitjans, malgrat recolzar-se en bon nombre d'anuncians i en les possibilitats d'un partit polític.

Aquest detall per si sol, explica a bastament que la gent de la Lliga boicotegi les llibertats de Catalunya tot just albirades, retirant-se del nostre Parlament, sense que el poble es commogui.

Em direu, potser amb una mica de raó, que pel que es refereix a la nostra premsa, com a cas concret, rarament s'hi llegeix altra cosa que les xafareries de partit; que cal aprendre primer a fer diaris per demanar-ne la venda desitjada, i molts altres defectes que semblen patrimoni de la premsa catalana.

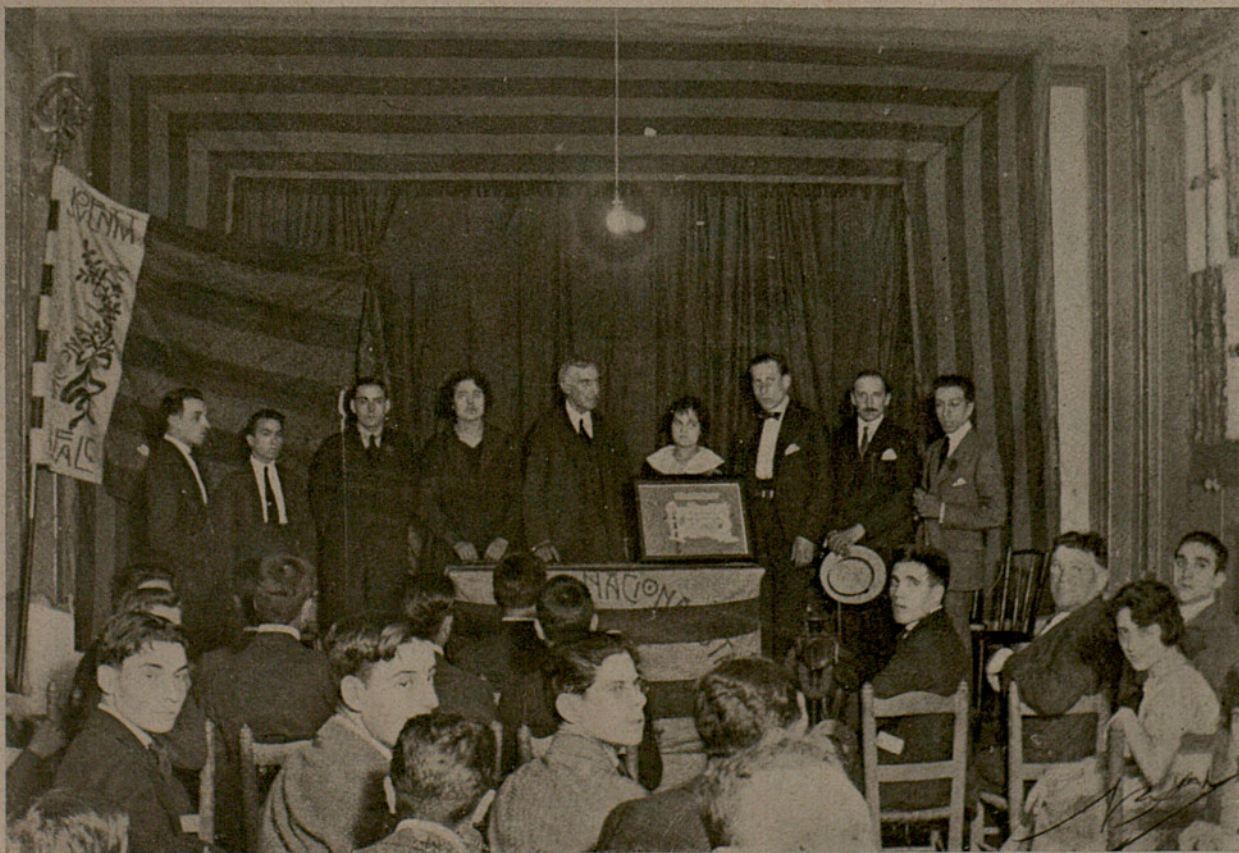
Jo us diré, però, que de tot això en tenim la culpa tots una mica, car són molts els assaigs valuosos que podria citar de premsa diària, setmanal i gràfica, que no han tingut continuïtat per culpa de la indiferència que, en general, ens caracteritza per a les nostres coses. I que cal captenir-nos en què sense estímulo no hi ha empresa possible, i els catalans tenim el deure patriòtic de protegir la nostra premsa.

Quin diari cal llegir? El que et plagui, amic, mentre estigui escrit en català.

Pot ser no t'interessa prou el que et pugui dir un diari català?; no hi fa res, l'has de comprar, has de convèncer les teves amistats que el comprin, has d'ajudar materialment i moralment els diaris escrits en la nostra parla, i no ho dubtis, la millora que hi voldries veure, no trigarà.

No devem deixar-nos influenciar pel pessimisme de la tan gastada cantarella que els diaris castellans poden disposar d'un mercat molt extens, sovint als nostres ulls, però limitat de fet quan tenen necessitat de forçar i crear de totes passades un mercat a Catalunya. Car, sabeu els analfabets que hi ha a Espanya?

I ben mirat, dins les nostres reduïdes fronteres hi ha marge per donar vida pròpia a publicacions catalanes de tots el matisos, car no és l'analfabetisme lo que cal combatre, sinó l'indiferència.

El Senyor Francesc Macià, acompanyat de la Comissió Permanent, rep el títol de President Honorari de LA FALÇ.

En arribar de l'exili, la primera visita del Senyor Macià és al local de LA FALÇ.

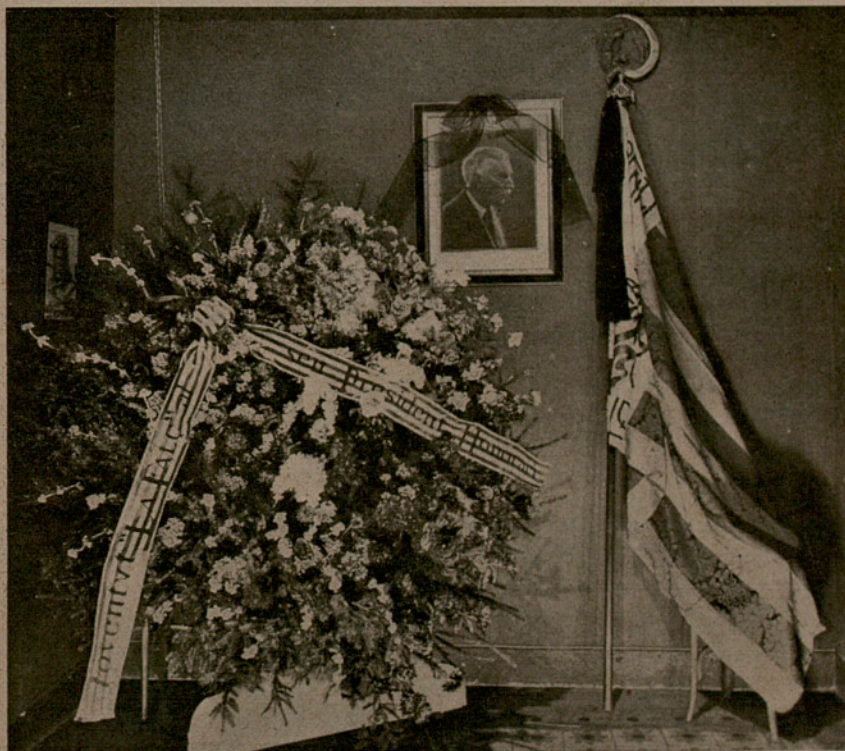
El Senyor Macià, acollit en una de les Secretaries, conversa amb els socis de LA FALÇ.

Fa catorze anys que ostento la Presidència
Honorària de "LA FALÇ" i des de llavors mai no
he deixat de tenir al meu costat aquest grup de
ciutadans de Catalunya, tant en les hores d'amargor
per a la Pàtria com en els moments en que es
veslluma el triomf dels nostres ideals.

Setembre de 1932.

Estanislau Macià

Autògraf del President amb motiu del XIV^è aniversari de la fundació de LA FALÇ.

La corona de LA FALÇ que fou col·locada a la tomba del President Macià, junt amb les
de la Generalitat i Parlament de Catalunya, és exposada al local de l'entitat.

República Catalana

CATALANS:

Interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com Estat integrant de la Federació ibèrica.

D'acord amb el President de la República federal espanyola senyor Nicet Alcalá Zamora, amb el qual hem ratificat els acords presos en el pacte de Sant Sebastiá, em faig càrrec provisionalment de les funcions de President del Govern de Catalunya, esperant que el poble espanyol i el catalá expressaran quina és en aquests moments llur voluntat.

En fer aquesta proclamació, amb el cor obert a totes les esperances, ens conjurem i demanem a tots els ciutadans de Catalunya que es conjurin amb nosaltres per a fer-la prevaler pels mitjans que siguin, encara que calgués arribar al sacrifici de la propia vida.

Preguem que cada catalá, així com tot altre ciudadá resident a Catalunya, es faci càrrec de la enorme responsabilitat que en aquests moments pesa sobre tots nosaltres.

Tot aquell, doncs, que pertorbi l'ordre de la naixent República Catalana, será considerat com un agent provocador i com un traïdor a la Pátria.

Esperem que tots sabreu fer-vos dignes de la llibertat que ens hem donat i de la justícia que, amb l'ajut de tots, anem a establir. Ens apoiem sobre coses immortals com són els drets dels homes i dels pobles i, morint i tot si calgués, no podem perdre.

En proclamar la nostra República, fem arribar la nostra veu a tots els pobles d'Espanya i del món, demanant-los que espiritualment estiguin al nostre costat i enfront de la monarquia borbónica que hem batut, i els oferim aportar-los tot el nostre esforç i tota la emoció del nostre poble renaixent per afermar la pau internacional.

Per Catalunya, pels altres pobles germans d'Espanya, per la fraternitat de tots els homes i de tots els pobles, Catalans, sapigueu fer-vos dignes de Catalunya.

Barcelona, 14 d'abril de 1931.

El President,

Francesc Macià

Fita gloriosa en la vida de Francesc Macià i en la història de Catalunya.

Penseu, doncs, que una de les primeres obligacions a tenir, és de comprar un diari escrit en català. Penseu que si tots hi posem la nostra voluntat, el tiratge de diaris catalans en conjunt, podria comptar-se en una encoratjadora xifra de milions.

I també un llibre... si més no un cop a l'any. Què no us diria del nostre moviment editorial que no reflectís la mateixa indiferència que per a la nostra premsa, o pitjor encara?

I per tant, el rendiment de la nostra literatura és de qualitat que ens honora, encara que no ens satisfaci plenament per aquell desig de superació a què voldríem veure-la arribar.

Tan sols un llibre cada any ens atrevim a demanar com a esforç mínim, que pel nostre desig seria un cada dia, però el llibre no cal comprar-lo solament, sinó estimar-lo, és a dir: llegir-lo i comprendre'l; cal que sigui el nostre amic en català i les crosses que ens portin i que ens recobrin de la cultura deficient i com a empelt foraster que arrosseguem encara com una cadena d'esclau...

J. G.

L'ART I LA LITERATURA

ELS LLIBRES: PINA, LA ITALIANA DEL DANCING, de Pere Coromines.--

UNA MENA D'AMOR, de C. A. Jordana.—EL BÉ I EL MAL, de J. Navarro Costabella. — ALBADA, de Joan Selva. — AIGUA SALADA, d'Heinrich Hauser.

La literatura catalana, en la part que la literatura té de més interessant, que és la novella, agafa aquell to de normalitat, de cosa planera que indica una maduresa real. Les arts incipients es fan evidents en que els autors van d'un extrem a l'altre: de les genialitats a les futeses, sense transició. Deí to grandiloqüent al xabacanisme i al to rosat més nostrats, pairalistes i desdenyts. I això resta tant palès en la novella com en cap altra branca de les arts. Quan una literatura aconsegueix que la seva novellística tingui el difícil to de cosa normal, de cosa sense *pinyols*, quan els divos són perduts entre la munió d'escriptors discrets i interessants, potser pot dir-se que aquella literatura ha aconseguit la plenitud o si més no, és en camí d'aconseguir-la. Creiem que la novella catalana, i a això anem, ha entrat al bon camí. La majoria de les novel·les que es publiquen a Catalunya tenen ja aquell to normal que hem intentat de suggerir sintèticament. La novellística catalana s'inspira directament en aquesta vida nostra, humana, de cada

dia, i diu les coses amb la senzilla naturalitat amb què a la vida es desenvolupen els fets, amb aquell to menor tan agradós i desprovist de trascendentalisme que són el cent per cent de l'atractiu que per a nosaltres té un Maurois, un Estaunié, una Delarue-Mardrus, un Baroja, un Remarque, un Hamsum... Perquè, si diu la dita que cada casa és un món, amb molta més exactitud direm que cada vida, la vida de cada u, la personalitat que dintre de cada u hi ha, és un món. I l'estudi d'aquest món que moltes vegades, gairebé totes, és ignot fins pel mateix subjecte, és un dels temes més interessants per al novel·lista, que en treu temes i conseqüències insospitats.

Els cinc llibres, els títols i autors dels quals encapçalen aquestes notes, són d'un to de normalitat i de senzillesa que encisen. «Aigua Salada», ens presenta una pintura dels barris baixos de Tampico que difícilment s'esborrarà de la nostra memòria. La figura de Xiquita és un encert. La reacció de Glen, el personatge central, és pintada amb quatre negligents pinzellades que evidencien la mà del bon novel·lista. És, sobretot, real, i la descripció de les hores passades dintre el vaixell és viva fins l'extrem que us sembla sentir l'olor del salobre de la mar.

El personatge al voltant del qual s'escolen els motius que han induït Joan Selva a escriure «Albada», és obsessionant, us engrapa la ment i no us deixa tranquil fins el darrer moment. El món interior de Màrius, torbador, pessimista, desballestat, escèptic, és una cosa que neguiteja, contorba i fa desitjar que la vida sigui més amable del que és la realitat crua i pedestre.

Aquesta impressió lliga amb la que us deixa Miquel, la creació o observació, no ho sabem, de Navarro i Costabella. Seguim amb interès la obra novel·lística d'aquest escriptor cada dia més arrapat a l'estudi de les vides humanes. Potser el trobem un xic massa inclinat al pesimisme pel pesimisme. Convé que dintre les tintes negres hi hagi alguna clarícia que no ens faci tan esbalaïdora la visió del que ens volta. De l'optimisme fat d'un Clovis Eimerich al pessimisme de tonalitats forçades d'un Joaquim Arderius hi ha un seguit de matisacions que no tenen fi. Tant nociu és decantar la balança d'un cantó com de l'altre.

«Una mena d'amor» és escrit tocant ben bé de peus a terra. L'ambient hi és descrit amb ploma de coneixedor. La figura de la noia és, potser, un xic poc concretada. Hi ha una escena, la primera nit d'amor que és pastada amb bona matèria, i amb resultat insuperable en les seves seqüències, per exemple, quan ell, immediatament després, es troba sol al bar. En el llenguatge i en l'estil, potser massa poc flexible, s'hi veu massa la preocupació del gramàtic; però amb tot, no resta tan postic com el d'alguna traducció feta pel mateix Jordana. El llibre es llegeix amb gust.

«Pina» és de tots aquests llibres potser el menys reeixit. El defecte d'a-

quest llibre és no haver espremut prou el tema, que és bo. Potser Coromines ha passat amb excessiva lleugeresa damunt la figura de Pina; potser Coromines no ha endinsat prou; potser ha divagat massa. Aquest llibre, si hagués estat tractat amb la deguda atenció, hauria marcat una fita dintre la personalitat de Pere Coromines novel·lista. Però resta massa evident que l'autor ha escrit aquest llibre en dispersió de preocupació fondestes i trascendentals: tot ell és a flor de pell, amb un somriure massa amable, i fins la mort de la protagonista llisca finament, no sotragueja gens, confosa en la xarne innegable que traspua tot el volum, d'unes dimensions materials esquifides, oi més tenint en compte les possibilitats que el tema oferia.

LES ARTS PLÀSTIQUES. — SALÓ DEL NU. — CINQUANTANARI SALA PARÉS. — EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES, de Narcís Ricart.—HANS TOMBROCK.

Les dues primeres són les manifestacions públiques més importants d'aquestes darreres setmanes. De l'exposició del company Ricart, per la seva importància especial en parlarem en darrer terme.

La exposició del Nu ha estat d'una importància no acostumada. Després de la retrospectiva del retrat femení, no havíem vist una manifestació artística d'aquesta envergadura. És molt natural que hi trobéssim a mancar importants signatures de l'art català, però amb tot i això el conjunt de la exposició era d'una importància capaç per sí sola de desesperar el senyor Rubcabo i Comerma, cavernícola i negat 150 per cent. Remarquem, de passada, i sols com una dada, que la inauguració d'aquesta exposició fou el darrer acte públic al qual assistí el plorat President Macià.

Cinquanta anys de vida artística fan un bon feix. I ja fa aquests cinquanta anys que la Sala Parés és oberta, al carrer de'n Petritxol. Esgarrifa pensar els milers de metres de tela i els milers de quilos de pintura que en aquest espai de mitja centúria han estat exposats a la degana de les nostres sales d'exposicions.

La direcció actual de la Sala Parés ha tingut un encert en commemorar les seves noces d'or amb un homenatge al pintor Mir com a representació viva i indiscutida de l'art català contemporani. Com diu molt bé Francesc Pujols, Mir és el pont que lliga l'art viu d'abans amb l'art viu d'ara. I aquest és un dels mèrits més grans de Mir, que és pintor d'ahir i encara és pintor d'avui.

Amb motiu de les festes de fi d'any la Delegació de Cultura organitzà, com a inici d'una sèrie d'exposicions de caràcter artístic a la nostra Sala d'Actes, una exposició de fotografies del nostre amic i company Narcís Ricart.

El conjunt de les obres, la major part de les quals eren tractades sota el procés al Bromoll, causà una formidable impressió.

Ricart és un prestigiós element dins el rengle més avançat de la fotografia a casa nostra. Per això el considerarem digne d'inaugurar aquesta tanda, especialment perquè es tracta d'un consoci nostre. Ara podem dir, en el moment que ens disposem a remarcar la valor en les branques de l'art i de la cultura, que els socis de LA FALÇ desconeixen la personalitat rellevant, en un ram o altre, de molts socis.

Els elements que formen el tema en la majoria de les obres de Ricart prenen una vigoria i un relleu extraordinari. Però en la contemplació de cada una d'aquestes peces, la personalitat de l'autor és remarcada també en innumbrables detalls, no solament d'apreciació artística, sinó de perfecció tècnica, que fan estimables i reeixides aquelles de més difícil empresa.

Entre altres, i per no esmentar-ne masses, citarem «Peixaters», «Nèctar del Priorat», «Barca a la platja», «Pescador de fitora», «Atzavares» i «Flor del meu barri», com les de valors més destacades dins el valuós acompanyament d'obres seleccionades per l'autor en aquesta exposició.

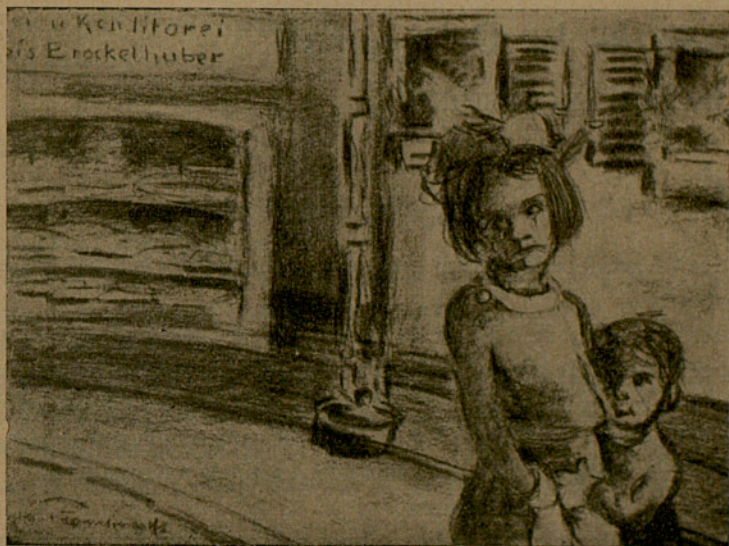
Felicitem l'amic Narcís Ricart per l'èxit assolit en aquesta manifestació artística. No desitgem altra cosa que, del succés aconseguit a LA FALÇ, en reculli tot el fervor que li serveixi d'estímul per a reprendre el camí de superació que junt amb uns pocs homes de casa nostra s'han emprés per a donar a Catalunya un alt lloc d'honor en el món de la fotografia.

HANS TOMBROCK.—Ha estat uns dies entre nosaltres el destre dibuixant alemany Tombrock, al qual ens han presentat uns bons amics nostres que no han deixat de remarcar que aquest artista ha hagut de deixar el seu país en virtut de la persecució de que hi són objecte tots els homes de pensament lliure. Hans Tombrock, home que sent d'una manera fonda les injustícies i les misèries de la vida actual, que a l'ensem que un crit de rebellia té un clàm de pietat vers els que sofreixen la desigualtat social, forçosament havia de topar amb la nova concepció rígida i inhumana que informa les actuals directrius del seu país, i Tombrock sempre a punt de fer patent les injustícies que els poderosos, gelosos dels privilegis llurs, cometen quotidianament i inconscient moltes vegades, ha estat obligat d'exiliar-se. L'art fort de Tombrock, consanguini del de Grosz, no serà ja gustat pels seus devots germànics.

Directament influenciat per Goya i Ensor, les misèries de la vida diària, de la vida sense majúscula són dissecades, posades en evidència frapant per aquest alemany que del seu art n'ha fet motiu d'un culte a la veritat i a la justícia. Cal transportar una frase de l'artista, la qual potser ens ajudarà a comprendre d'una faisó més aclarida la profunda rel d'escepticisme

que informa la seva obra : «Jo era catòlic, però al cap de sis mesos d'ésser a les trinxeres era lliurepensador i revolucionari». Reacció dolorosa i natural de l'home que dintre seu hi porta el gèrmen dolç i gloriós de l'amor a la humanitat i que veu en nom dels principis que creia més sagrats, Déu, la Pàtria, uns homes escometen els altres, en flagrant incompatibilitat amb allò que hauria d'ésser informatiu de la nostra conducta : «Estimeu-vos els uns als altres».

L'art de Tombrock és fort, viril, cru i fins de vegades repulsiu : preferim això a una empalagositat endolcida i sense fons humà. Per aquest

Dibuix de Hans Tombrock

sentit d'humanitat les obres de Tombrock pertanyen plenament a l'escola post-expressionista alemanya, el més fonamentat dels expressionismes, per quan correspon a una realitat de l'ànima germànica, no gaire rica en matisos, i els quals compensa amb una major expressivitat, fins un extrem gairebé agressiu.

Tombrock ha estat pocs dies entre nosaltres, però ha promès de tornar-nos a veure. I aleshores, segurament el mes que ve, honorarà la Sala d'actes de la nostra Joventut amb una exposició de les seves obres. No cal dir la satisfacció amb què la nostra Delegació de Cultura farà la presentació d'aquest artista. Cap com ell pot prosseguir la tongada d'exposicions que

la nostra Joventut ha emprès d'organitzar, i és un goig per a nosaltres, en voler actuar en certa de manera i a manca de persones més autoritzades que ho vulguin fer, com a cicerones d'art en els rengles de LA FALÇ, veure que la primera exposició d'art pur serà d'un artista de tanta vàlua com Hans Tombrock, l'envergadura del qual restarà palesament evidenciada. Com a tast publiquem avui un dibuix seu que ni tan sols ha estat escollit, sinó que l'atzar l'ha designat per a que fos publicat. Amb tot i això, els nostres amics no deixaran de veure que és una obra forta, potent i d'una tràgica humanitat.—S. B.

L'actuació de les Delegacions

DELEGACIÓ D'EXCURSIONS

Alerta!

ALERTA i no debades. Avui com ahir, com demà i sempre cal estar-ne, catalans.

Aquest crit d'atenció l'han de sentir tots els nacionalistes catalans. I, molt especialment els pares de família, car la tasca més delicada que en el deure de fer efectiu l'Estatut, és la formació dels nostres continuadors, o sigui els nostres fills, que han d'ésser ells precisament els qui portin, si més no, un pas més enllà la realització dels nostres ideals nacionalistes.

Haveu reflexionat seriosament?

Moltes consideracions ens dicta el cor sobre el moment actual en aquest sentit, però volem començar per la de més responsabilitat per tal que ella donarà el millor fruit. Els nostres infants.

Tot el nostre esforç, tota la cura que ens és degut en procurar la educació dels nostres infants a la llar i a l'escola, és poc, car la realitat d'uns mitjans migrats, sovint d'ordre particular i altres vegades d'ordre oficial, limiten les possibilitats nostres i que ja frueixen els ciutadans d'altres pobles la soberania política dels quals és totalment assolida.

Aquest estat de coses, ens porta a organitzar l'agrupament dels nostres infants que podria anomenar-se «Minyons de LA FALÇ», amb la missió bàsica d'arrelar en ells ben viu el sentiment de Pàtria i d'ensenyar-los, a la mesura dels nostres mitjans, però amb entusiasme a estimar dignament Catalunya, principi d'estimació i dignitat pròpia.

Aquests «Minyons» farien vida de germanor en sortides a muntanya, cultura física, ensenyaments de català, de ciutadania, pràctiques d'acam-

pada, topografia, guariments d'enginyeria geogràfica, senyals de camins, etcètera, etc., és a dir : contribuir a la seva formació ciutadana moral i físicament més completa.

Aimants per temperament de l'actuació, més que de la paraula, no volem estendre més la nostra exposició, i grat ens seria que tinguessim la virtut de decidir-vos a inscriure els vostres fills i els dels vostres familiars i amics, a la nostra tasca previ els aclariments i dades que jutgeu necessàries i que de bon grat us facilitarà aquesta Delegació.

— Aquesta Delegació us prega que inscriviu els vostres fills i féu inscriure els vostres germans i coneguts de 6 a 18 anys, a la Secció de «Minyons de LA FALÇ», que s'està constituint.

Quota anual, pessetes 3.

DELEGACIÓ DE CULTURA

Biblioteca.—Relació de llibres i publicacions ingressats darrerament :

LLEIS I REGLAMENTS :

Estatut de Catalunya aprovat per les Corts Constituents de la República.
Constitució o Estatut interior de Catalunya.

Llei de cèdules personals.

Reglament per a la designació de Notaris a Catalunya.

Bases del treball i escala de sous del Comerç a l'engrós.

Llei Municipal de Catalunya.

Bases del treball i escala de sous del Comerç al detall.

ALTRES :

Donatiu de l'Excm. Ajuntament de Barcelona : «L'obra de la Comissió municipal de responsabilitats».

Donatiu del consoci Antoni Xirau : «Lecciones de federalismo», per F. Pi i Margall.

Donatiu del consoci Josep Mainar : «Estat Espanyol Societat Anònima», per M. Rubió Tuduri i M. Nart.

Donatiu del consoci Joan Solà i Villart : Colecció completa de la primera revista en català il·lustrada «Imatges».

Donatiu del Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears .

«L'assegurança obligatòria de maternitat i la dona obrera», per Joan Mon i Pascual.

«L'assegurança obligatòria de maternitat».

«La nova llei d'accidents del treball», per Jaume Valls i Brullet.

«Memòria» de l'any 1932 del Patronat de Previsió social a Catalunya i Balears.

«Vulgarización del Régimen legal de retiros obreros».

«Reglamento general del régimen obligatorio de retiro obrero».—Tarifas.

«Reglamento de la ley de accidentes del trabajo en la industria aprobado por decreto de 31-1-33».

«Texto refundido de la ley de accidentes del trabajo en la industria».

«Aplicación de la ley de accidentes del Trabajo a la agricultura. Orden de 2-9-31».

NOVEL·LA I ASSAIG :

«Ivanhoé», vol. 1, per Walter Scott.

«Guerra i Pau», 4 vol., per Lleó Tolstoi.

«L'oci d'un filòsof», per Cristòfor de Domènech.

«Futeses», per Lluís Arumí.

«La Papallona.—L'Escanya pobres», per Narcís Oller. (Obres Completes).

«La Febre d'Or», 2 vol., per Narcís Oller.

«Croquis del Natural», per Narcís Oller.

«De tots colors», per Narcís Oller.

«Al llapis i a la ploma», per Narcís Oller.

«Teatre d'Aficionats», per Narcís Oller.

«Traduccions selectes» (Vària), per Narcís Oller.

«Traduccions selectes» (Teatre), per Narcís Oller.

«Pilar Prim», per Narcís Oller.

«Vilaniu», per Narcís Oller.

«La Bogeria», per Narcís Oller.

«Proses Bàrbares», per Prudenci Bertrana.

«Maria Glòria», per Dolors Monserdà de Macià.

«L'Amic Fritz», per Erckmann Chatrian.

«La Pecadora», per Lluís Capdevila.

(Seguirà)

DELEGACIÓ FEMENINA

La Delegació Femenina es complau a fer públic, des d'aquestes planes, el seu agraiment per la col·laboració prestada per tots els socis de l'entitat a la Tómbola benèfica que amb un resultat esplèndid inaugurarà el dissabte dia 23 de desembre passat.

L'èxit sorprenent de públic i per tant econòmic, sobrepassà les esperances que s'havien concebut per endavant.

A no ésser pel punt amarg que portà a l'entitat el traspàs del nostre President Honorari, en senyal de dol pel qual interrompé les seves tasques l'esmentada Tómbola, aquesta s'hauria desenrotllat en sentit envejable.

El diumenge, dia 7 de gener, a les onze del matí, s'instal·là a la nostra Sala d'Actes una taula on es procedí, per les simpàtiques formants d'aquesta Delegació, al repartiment de 250 assortiments compostos d'un parell de sabates, un parell de mitjons, un tortell i una bossa de caramels a altres tants infants pobres.

A la tarda tingué lloc també un repartiment de joguines als infants de famílies necessitades, com a final dels actes organitzats amb el profit de la Tómbola.

Ens plau de felicitar novament les organitzadores per la tasca que desinteressadament venen realitzant i per l'encert en haver-se imposat com a missió primordial, la pràctica d'aquests actes d'assistència social tan simpàtics i efectius per la causa que propaga LA FALÇ.

— En la festa de la tarda, es procedí al sorteig dels objectes que, lliurats per «Mobles Altaba», «Casa Bagués» i Joan Casanelles, eren destinats a engruixir els ingressos, resultant premiats els números següents :

Primer, 7034.—Un escriptori estil americà.

Segon, 562.—Un rellotge d'or.

Tercer, 7880.—Una formosa nina.

Es prega els afortunats posseïdors dels números premiats, que passin a recollir els premis abans del dia 6 d'abril vinent, car després d'aquesta data, la Delegació es reserva el dret de disposar del mateixos.

— La Junta de la Delegació Femenina celebra setmanalment les seves reunions, els dijous a les deu de la nit.

Les associades que vulguin aportar suggerències com també col·laborar en les tasques que porta a cap, són pregades de fer-ho aquest dia.

DELEGACIÓ D'ESBARJO

Programa de festes per al mes de febrer.—Dia 18. Representació pel quadre escènic de les obres «Flors i Violes» i «El pintor de miracles».

Dia 25. Pel quadre escènic infantil, representació de l'obra «Foc Nou».

Dia 4 de març. Funció teatral a càrrec del quadre escènic, representant-se l'obra «Isabel Cortés, Vda. de Pujol».

Tots aquests actes començaran puntualment a les cinc de la tarda.

— Per a cobrir la vacant produïda per la dimissió del company August

Fort, ha estat nomenat per a formar part de la Junta d'aquesta Delegació el company Eugeni Judas.

— Hom fa avinent a tots els dançaires, que els assaigs de l'Esbart tenen lloc cada diumenge de les onze del matí fins a la una.

— Des del vinent mes de març, i en els dies que oportunament seran assenyalats, serà représ l'ensenyament de sardanes. Són pregats d'inscriure's tots els qui desitgin aprendre la nostra dansa nacional.

DELEGACIÓ INFORMATIVA

La Junta d'aquesta Delegació ha quedat formada pels companys :

Antoni Armora, President,

Lluís Balcells, Delegat per al fitxer de socis.

August Fort, Secretari.

— Hom prega als socis que siguin cridats per aquesta Delegació, que concorrin puntualment a les hores que se'ls cita, per a no entorpir les tasques i facilitar llur gestió.

NOTICIARI DE L'ENTITAT

Acords de la Comissió Permanent, d'interès per als socis.—En les reunions celebrades en el mes de gener per la Comissió Permanent, han estat presos, entre altre, els següents acords :

— Inserir novament en el tauler d'anuncis de l'entitat, els acords adoptats per la Comissió Permanent.

— Ateses les fonamentals raons exposades pel company Sandé, li és concedida una llicència per temps il·limitat per tal que pugui atendre assumptes particulars, fent-se càrrec de la Presidència de l'Entitat, amb caràcter accidental, el Vice-President primer Miquel Albert.

— Que el President accidental dongui compte oportunament al company Sandé, mentre duri la llicència que li és atorgada, de totes aquelles decisions que prengui la Comissió Permanent, per tal que en tot moment sigui coneixedor de tot el que fassi referència a l'Entitat.

— Delegar el company Albert, perquè informi referent a l'actuació de la «Comissió Pro-Catalanització» a la qual l'entitat hi contribueix amb 60 pessetes anuals.

— Aprovar els Estats de comptes del mes de desembre, dels quals es desprenen els següents ròssecs :

Tresoreria... ..	Ptes.	494'90	a favor
Delegació de Cultura.	»	75'70	»
Delegació Femenina	»	343'65	»
Delegació de Cafè... ..	»	1430'65	»
Delegació d'Esbarjo	»	28'80	en contra

— Cedir a l'Associació denominada «Cooperativa del Llibre», la Sala d'Actes de l'Entitat, per tal que hi celebri una Assemblea el dia 27 de febrer, a les deu de la nit.

— Remetre un comunicat a l'Ajuntament de Barcelona, pregant-li que el primer acord que adopti després de la seva constitució, sigui el de retolar en català, tots els carrers de la ciutat.

— Subscriure's a la «Gasetta Municipal de Barcelona».

— Reorganitzar la Delegació Informativa, facilitant-li els mitjans necessaris perquè completi el fitxer de socis.

— Delegar al company Joan Marfany la representació de la Comissió Permanent, per tal d'assistir a les reunions que, convocades pel Partit Nacionalista Català, van encaminades a honorar la memòria del eximi patriota Josep Moragues.

— Comunicar al company Ricard Altaba, la satisfacció amb què la Comissió Permanent ha vist la seva elecció per a Regidor de Barcelona, i oferir-li la col·laboració lliure de tot caire partidista.

— Adherir-se a l'homenatge, organitzat per la Ciutat de Badalona, en honor del gran filòleg mestre Pompeu Fabra.

— Adherir-se a l'homenatge projectat per l'Associació Obrera de Concerts a la Banda Municipal de Barcelona.

— Cloure la subscripció Pro-Monument Layret, i lliurar l'import recaptat, al representant de l'entitat en aquella Comissió, company Duran i Pujadó.

— Fer complir rigorosament l'acord de tancar l'estatge de l'entitat a dos quarts de dues de la matinada, excepció feta de les vigílies de festa, que serà fet a dos quarts de tres.

— Obrir un compte d'Estalvi a la Caixa de la Generalitat de Catalunya, i ingressar-hi inicialment les quantitats sobrants de la Delegació de Cafè.

— Atès que ha estat aixecat l'estat d'alarma, i acabat el període electoral, motius que dificultaven el prosseguir el cycle de conferències amb tant d'èxit iniciat, és acordat rependre les gestions fetes per tal que siguin donades al nostre local conferències a càrrec dels senyors Carles Pi i Sunyer, Martí Esteve i Maspons i Anglasesell.

Moviment de socis

BAIXES :

Jaume Codina, Francesc A. Nin.

ALTES APROVADES :

Miquel Iglesias i Bech, Faust Mendiri i Sanmartin, Josep Paradells i Canós, Alexandre Miró i Piera, Gonçal Andreu de Mongay.

ALTES PENDENTS D'APROVACIÓ :

Joan Quadreny i Ribas i Manuel Paradells i Canós.

Noticiari necrològic

No podem deixar d'expressar des d'aquestes pàgines el nostre més sentit condol, per la recent mort de la mare dels nostres estimats consocis Carles i Artur Abelló i Matas.

En la representació de socis que assistí a l'acte de l'enterrament, quedà palesada l'expressió d'afecte que en aquella trista circumstància acompanyà els germans Abelló, la qual reiterem ben sincerament.

* * *

També sobtadament hem vist desaparèixer dels nostres rengles, un asidu concurrent al nostre estatge, soci adicte i bon company, l'amic Macià Gener.

No feia molts dies que, tal vegada pressentint la seva mort, cridà a dos antics companys seus de LA FALÇ i els lliurà uns històrics documents de propaganda separatista que guardava en poder seu, encarregant-los-hi encarescudament llur custòdia.

Una representació nutridíssima de socis acompanyà fins a la darrera estada les despulles del que fou en vida bon català, ferm patriota i excel·lent amic.

Descansi en pau.

CASA OLLÉ

Exclusiva en Gèneres de Punt

Mitges Hada

Cardenal Casañas, 4 / Telèfon 18691

BARCELONA

ARRAUT

Taller de Fotografia

Bonsuccés, 7, pral.

Telèfon 21238

Revelar
Còpies
Ampliacions
Positius

Treballs Industrials

COMPRA - VENDA - CANVI DE MOBLES

ràdios, fonògrafs, maletes, prismàtics, aparells fotogràfics, vaixel·la, cristalleria i tota classe d'objectes.

Mercat d'Ocasions

Corts Catalanes, 414

Telèfon 30422

GUARDA-MOBLES PÚBLIC SEGURA

Higiene

Economia

Seguretat

Diner per Mobles i Mercaderies

Corts, 414

Vilamari, 34 i 36

Telèf. 30422

TALLER MECÀNIC FUSTERIA

Pere Quintana

Construcció d'Obres,

Botigues, Façanes

i tot el referent al

mateix ram :: :: ::

GIRONA, núm. 153 — TELÈFON 70223

PINTURA DECORATIVA
PERE PASCUAL

C. Mallorca, 255 (entre P. Gràcia i R. Catalunya)
Telèfon 70702 - BARCELONA

TALLER DE GRAVATS I FCA. DE SEGELLS DE GOMA
APARELLS PER A MARCAR I FORADAR
PLAQUES DE METALL, ESMALTADES I CRISTALL

PERE ROCA BRÚ
(GRAVADOR MECANIC)

Rambla Santa Mònica, 11 — Telèfon 19227 — BARCELONA

Tallers Bordas

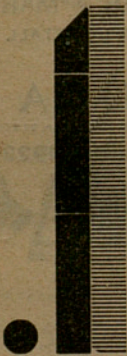
Serralleria Artística
Especialitat
en Portes Modernes
i en el ram d'obres
Soldadura Autògena

Corts, 510 (xamfrà Borrell)-Telèf. 32822

BARCELONA

Fusteria de Benet Caballé

Magdalenes, 15

Especialitat en treballs
per al ram de la cons-
trucció i tota mena d'en-
càrrecs d'alta qualitat.

Fàbrica de Sobres

Especialitat en Bosses
comercials i Sobres
especials i de tota mena

Narcís Margall

Peu de la Creu, 9 bis

Telèfon 23568

Mobles i Decoració

Instal·lacions
completes de
botigues, magatzems
i habitacions

Corts Catalanes, 532

Mobles per a
oficines i escriptoris
Especialitat en
l'estil nord-americà

Telèfon núm. 34342

Barcelona

ELS MILLORS PER TOTS ELS ESPORTS
SON ELS CALÇATS
TRAU
Grans Existències
fabricació de tota mena
JOAQUIM COSTA, 62. T. 15306. Baria

Aparells Fotogràfics

Prismàtics, Binocles, Ci-
nemes, Pel·lícules, Pathé
Baby, Màquines, Fonò-
grafs de totes menes,
Discos, etc., etc. :: ::

Joies. - Brillants

tot de veritable ocasió
Compra, Venda i Canvi

CASA BAGUÈS

Carrer Sant Pau, 6
(prop de les Rambles)
Telèfon 14237
BARCELONA